

РЕШЕНИЕ

№ 2067

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Яна Борисова Въззивно гражданско дело № 20221100512676 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 10923 от 08.10.2022 г., постановено по гр.д.№ 38426, по описа на СРС за 2021 г., 87 състав, е отхвърлен предявеният от Х. А. Т. иск против Център за психично здраве "П.Н.Ш." ЕООД, с правно основание чл.357,ал.1,вр.чл.188,т.2 от КТ за отмяна на заповед № 199/24.06.2021 г. на управителя д-р А.П., с която е наложено дисциплинарно наказание "предупреждение за уволнение". С решението ищецът е осъден да заплати разноски на ответника в размер на 900 лв.

Производството по настоящото дело е образувано по повод подадена въззивна жалба от Х. Т. против решението в неговата цялост. В жалбата са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на решението, като моли същото да бъде отменено, като исковата претенция бъде уважена. Жалбоподателят сочи, че фактическите положения, отразени в съдържанието на атакуваната заповед, не били установени по делото, въпреки че тежестта на доказване лежи върху ответника. Съдът неправилно приел, че е доказано нарушение на трудовата дисциплина, като не отчел, че разпитаните свидетели били силно зависими от ответника. Соочи, че данните за процесните времеви периоди от двете дати - 28.05.2021 г. и 02.06.2021 г., били определени от работодателя при позоваване на системата за видеонаблюдение, като представените разпечатки по делото със снимки, не се установявало каквото и да е поведение /под формата на действие или бездействие, а за 02.06.2021 г. липсвал видеозапис и не било ясно как бил определен времевият интервал на твърдяното нарушение. В заповедта липсвала информация относно вида на средствата, техническата им годност, лиценз и сертификация.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от въззиваемия, с който

оспорва подадената въззивна жалба, като моли да бъде оставена без уважение, а решението потвърдено.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Съдът намира, че решението е и правилно, като споделя изцяло мотивите на първоинстанционния съд, поради което препраща към тях на основание чл.272 от ГПК.

С оглед оплакванията, изложени във въззивната жалба, следва да се добави следното:

Предявен е иск с правно основание чл.357,ал.1 от КТ вр.чл.188,т.2 от КТ.

Не е спорно между страните, а и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че ищецът е в трудово правоотношение с ответника, по силата на което изпълнява длъжността "Лекар, психиатрия". Безспорно е, че със атакуваната заповед на управителя на ответното дружество на ищеца му е наложено дисциплинарно наказание "предупреждение за уволнение", че същата е издадена по предвидените ред и форма, от компетентно длъжностно лице, че същата е връчена на ищеца, че е изпълнена процедурата по чл.193 от КТ, както и че искът за отмяна на наложеното наказание е предявен в двумесечният преклузивен срок по чл.358,ал.1,т.2 от КТ. Безспорно е между страните, че с преходна заповед № 145 на 25.06.2020 г. е било наложено наказание на ищеца "предупреждение за уволнение", което не е било оспорено от него, за нарушения извършване на конкурентна дейност и злоупотреба с доверието на работодателя, изразяващо се в наличието на открита информация и инсталиран софтуер на служебния му компютър за извършване на странични дейности от служителя в работно време.

Спорният въпрос между страните е извършени ли са описаните в заповедта за налагане на наказанието нарушения, квалифицирани от работодателя като неуплътняване на работното време /чл.187,ал.1,т.1 от КТ/, неизпълнение на възложената работа, неспазване на техническите изисквания /чл.187,ал.1,т.3 от КТ/, както и уронване на доброто име на лечебното заведение /чл.187,ал.1,т.8 от КТ/.

Правилно първоинстанционният съд е разпределил доказателствената тежест, като е указал на ответника, че в негова тежест е да установи фактическите действия, с които ищецът е извършил вменените му нарушения на трудовата дисциплина, както и че тежестта на наложеното наказание е съответно на тежестта на извършените нарушения.

Работодателят е вменил извършването на следните нарушения:

На 28.05.2021 г. в кабинета на ет.1 на лечебното заведение, в който се извършват медицински прегледи за издаване на медицински удостоверения за психично здраве, на смяна бил ищецът. Между регистрираните и заплатили такси клиенти пред кабинета възникнал спор между чакащите лица относно реда за влизане в кабинета, когато две жени без да е установено същите да са служители или клиенти на центъра, т.е. не били

заплатили дължимите такси и не се били регистрирали, влезли в кабинета при покана на ищеца в 15:51 часа, като без установена причина за престой в кабинета, в който се извършват прегледи от ищеца, престояли там последователно една след друга повече от 20 мин., въпреки че в този момент пред кабинета чакали за преглед регистрирани и заплатили дължимата такса клиенти.

Престой в кабинета на външни лица, които не били регистрирани и заплатили такса за преглед работодателят твърди, че се установява и на дата 02.06.2021 г., около 08:20 часа сутринта, отново по време на дежурство на ищеца в същия кабинет. Две външни лица - жена и по-възрастен мъж влезли в кабинета при д-р Т. без преди това да са подали заявление и да са заплатили такса към лечебното заведение. Впоследствие, 10 мин по-късно в системата се регистрирал клиент за издаване на медицинско удостоверение за психично здраве, като заплатил дължимата такса, впоследствие още един клиент, които застанали да чакат пред кабинета. Едва в 08:59 часа от кабинета излезли мъжът и жената с неустановена самоличност. Работодателят сочи, че за времето от 15:51 часа до 16:28 часа на 28.05.2021 г. и от 08:20 часа до 08:59 часа на 02.06.2021 г., в работното време на ищеца, не се установява същият да е изпълнявал трудовите си функции, виновно допускайки трети лица в кабинета си за цели извън тези на дейността на лечебното заведение.

Допустимите и относими по делото доказателства, ангажирани за установяване на фактите, за които ответникът носи доказателствена тежест, са извадки от информационна система "Гама Кодмастер", с която оперира лечебното заведение, от която се установяват данни за час на подадена заявка от клиенти на ответника на процесните две дати, начало на съответния преглед, времетраенето му, вида на заплатената услуга. От тях е видно, че нормална практика на лечебното заведение е първо да се извърши регистрация на клиент и заплащане на такса за определена услуга, след което прегледите да се осъществяват един след друг в рамките на няколко минути /3-4/ - това обстоятелство е отделено и като безспорно между страните, като единствено за процесните две дати - на 28.05.2021 г. началото на прегледа на регистриран клиент, регистрирал се и заплатил такса за медицинско удостоверение в 15:48 часа, е в 16:28 часа, т.е. повече от 20 мин. от регистрацията, а на 02.06.2021 г., началото на прегледа на клиент, регистрирал се в 08:33 часа, е в 09:00 часа, т.е. отново повече от 20 мин.

Представените копия на снимки, снети от видеозапис на охранителни камери за дата 28.05.2021 г., въззивният съд намира, че не следва да бъдат ценени като веществени доказателства по делото, доколкото същите не са приобщени по реда и правилата на ГПК, не е потвърдена тяхната достоверност, посредством изследване на видеозаписа и техническото средство, от което са били заснети, а още повече от същите не се установяват релевантни за делото обстоятелства.

Ангажирани са и гласни доказателства - показанията на свидетелите С. С., Й.К. и Л.А., които единодушно и безпротиворечиво освен че потвърждават каква е практиката в лечебното заведение по регистрация, заплащане на такси от клиенти, начало на преглед и неговата продължителност, напълно кореспондиращи с представените извлечения от информационната система на ответното дружество, възпроизвеждат ясно, логично и подробно данни от процесните две дати, свързани с поведението на ищеца, влизането на лица в кабинета му, въпреки опашката от клиенти, които заплатили такси и чакали за преглед, които били с неустановена самоличност, незаплатили такси и неосъществили процедура по регистрация при регистратор повече от 20 мин., макар обичайната практика на лечебното заведение е прегледите да се осъществяват в рамките на няколко минути и без изяснена от ищеца причина за престоя в работно време на външни лица, които не са клиенти на ответника, през което

време настанало напрежение между клиентите, чакащи на опашка пред кабинета, в който ищецът следвало да извършва прегледи. Съгласно чл. 172 от ГПК показанията на роднините, на настойника или на попечителя на посочилата го страна, на осиновителите, на осиновените, на тези, които се намират с насрещната страна или с роднините и в граждански или наказателен спор, на пълномощниците, посочени от техните доверители, както и на всички други, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Нормативната уредба изисква завишено внимание от страна на съда при оценката на достоверността на показанията на определени лица, които се намират в особени отношения със страната, като същите следва да бъдат подложени на по-сериозен анализ. Това не означава, че показанията на такава категория свидетели нямат никаква доказателствена стойност и следва автоматично да се изключат, в противен случай законодателят щеше да въведе абсолютна забрана за свидетелстването на определена група субекти. В настоящия случай съдът намира, че показанията на свидетелите, които са служители при ответното дружество следва да бъдат кредитирани, доколкото същите непосредствено са възприели факти от процесните две дати и поведението на ищеца, изпълнявайки своите трудови функции в същото лечебно заведение. Показанията съдът намира за достоверни, тъй като са вътрешно логични, безпротиворечиви, последователни и не са опровергани от други, събрани по делото доказателства, тъкмо напротив - кореспондират с представените извлечения от информационната система на ответника.

Съдът намира, че с поведението си ищецът е извършил нарушение на трудовата дисциплина - неуплътняване на работното време по смисъла на чл.187,ал.1,т.1,пр.4 от КТ, тъй като в рамките на два непоследователни работни дни - 28.05.2021 г. и 02.06.2021 г., в работно време, докато е следвало да изпълнява трудовите си задължения по извършване на прегледи на регистрирани клиенти на лечебното заведение, които са заплатили такси за конкретни услуги с цел издаване на удостоверение за психично здраве, е допуснал приоритетно външни лица в кабинета си за повече от 20 мин., без установена самоличност, без същите да са се регистрирали в системата на ответното дружество и да са заплатили такса към лечебното заведение и без установена причина за престоя им, докато същевременно клиенти на заведението са чакали извършването на преглед по установения ред и е настанало напрежение сред чакащите лица. Поведението на ищеца правилно е подведено и като нарушение по чл.187,ал.1,т.3 от КТ - неизпълнение на възложената работа.

Макар в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание да е посочено, че с поведението си ищецът е извършил и нарушение по чл.187,ал.1,т.8 от КТ, съдът намира, че същото не е доказано по делото.

Съгласно чл.188 от КТ при извършено дисциплинарно нарушение, дисциплинарите наказания, които могат да бъдат наложени, са три вида - забележка, предупреждение за уволнение и уволнение, като при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя /чл.189,ал.1 от КТ/. Въззивният съд намира, че наложеното наказание "предупреждение за уволнение" е съответно на тежестта на извършеното нарушение, тъй като следва да се вземе предвид както обстоятелството, че нарушението не е еднократно извършено, а повторено само няколко дни след първото извършено нарушение, отделно от това следва да се зачете и фактът, че на ищеца му е наложено дисциплинарно наказание "предупреждение за уволнение" преди изтичането на една година от налагането на същото такова наказание за друго нарушение на трудовата дисциплина, т.е. поведението на ищеца по нарушаване на трудовата дисциплина не е еднократно, а се характеризира с известна упоритост. Ето защо предявеният иск за отмяна на наложеното дисциплинарно наказание

"предупреждение за уволнение" съдът намира за неоснователен, доколкото в процеса бе установена неговата законосъобразност и съответност на извършените от ищеца нарушения. Предвид съвпадане изводите на двете инстанции, решението следва да бъде изцяло потвърдено.

С оглед изхода на спора, право на разноски има въззиваемият. Същият е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1020 лв. с ДДС, като е представил доказателства за заплащането му, поради което следва да му бъде присъден този разход.

Мотивиран от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 10923 от 08.10.2022 г., постановено по гр.д.№ 38426, по описа на СРС за 2021 г., 87 състав.

ОСЪЖДА Х. А. Т., ЕГН: ***** да заплати на Център за психично здраве "П.Н.Ш." ЕООД, ЕИК: ***** разноски по делото в размер на 1020 лв. с ДДС за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____